

2. Acompanyar l'evolució. Proposta

"Tota destrucció d'una comunitat suposa una degradació del medi vegetal davant de la qual s'engega espontàniament una *successió reconstitutiva*."

Folch i Guillén, Ramon, La vegetació dels països catalans, Editorial Ketres, Barcelona, 1981, p.24

Successió reconstitutiva

Procés evolutiu que tendeix a transformar la vegetació actual en una vegetació estabilitzada final, címax, mitjançant la substitució de comunitats transitòries menys estables per d'altres de més estables.

Extret de Folch i Guillén, Ramon, La vegetació dels països catalans, Editorial Ketres, Barcelona, 1981, p.24

Comunitat transitòria

Comunitat vegetal d'estructura senzilla, creixement ràpid i gran amplitud biològica.

Extret de Folch i Guillén, Ramon, La vegetació dels països catalans, Editorial Ketres, Barcelona, 1981, p.24

any 0, Prat esclarissat, sòl explotat i abandonat.

Comunitats dominades per gramínies i riques en herbes anuals

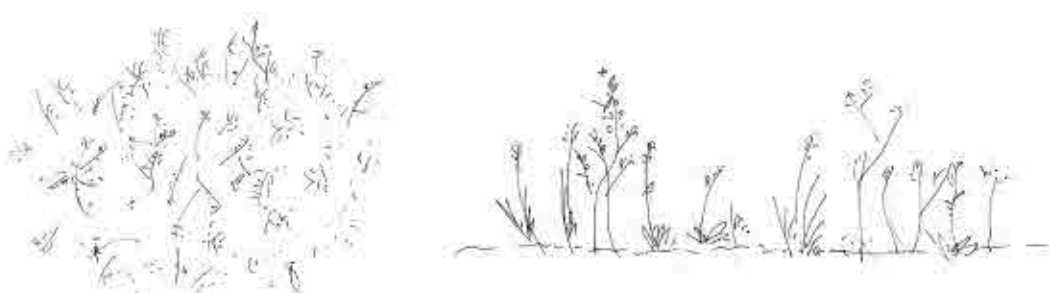
estrat herbaci: llistó, espart bord, ruda...

any 1-3, Prat.

Comunitats dominades per gramínies i riques en herbes anuals

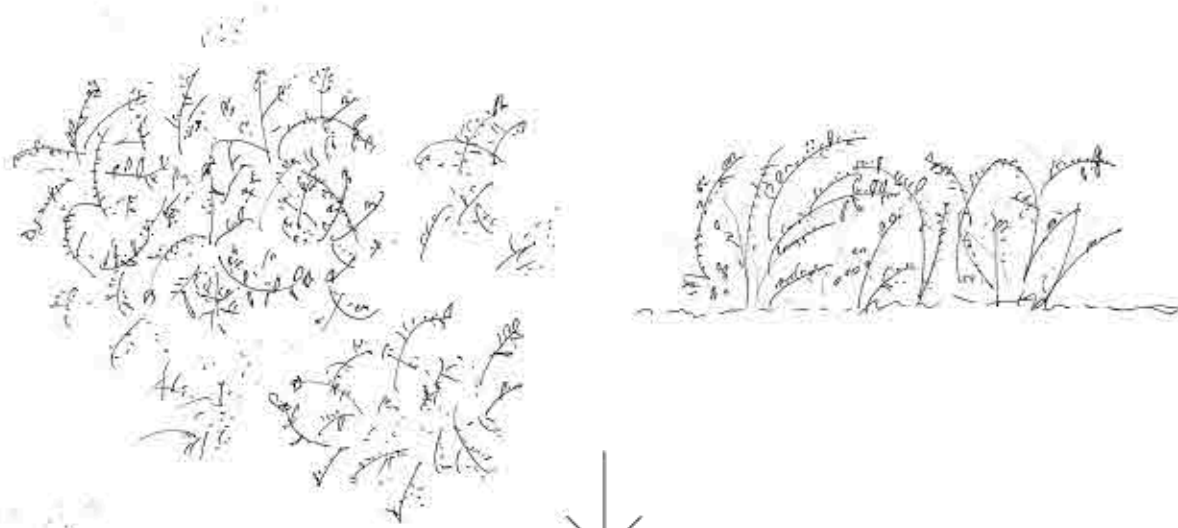
estrat herbaci: llistó, fenàs, albellatge, blenera, card, malcoratge, fonoll, espart bord, lletsó, ruda, caps blancs, ginesta, olivarda, estrat arbusti: llentiscle, esparraguera, lleteresa

any 3-7, Bardissa.

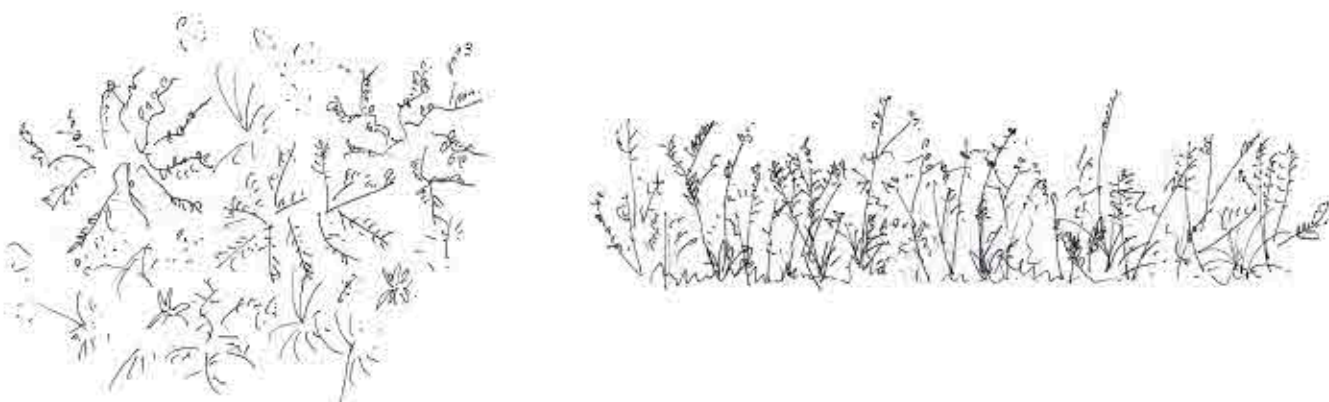
Comunitats arbustives i lianoides espinescents

estrat herbaci: fenàs, lleteresa, orenga
estrat arbusti: esbarzer, roser, roldor, aranyoner

any 7-14, Brolla,

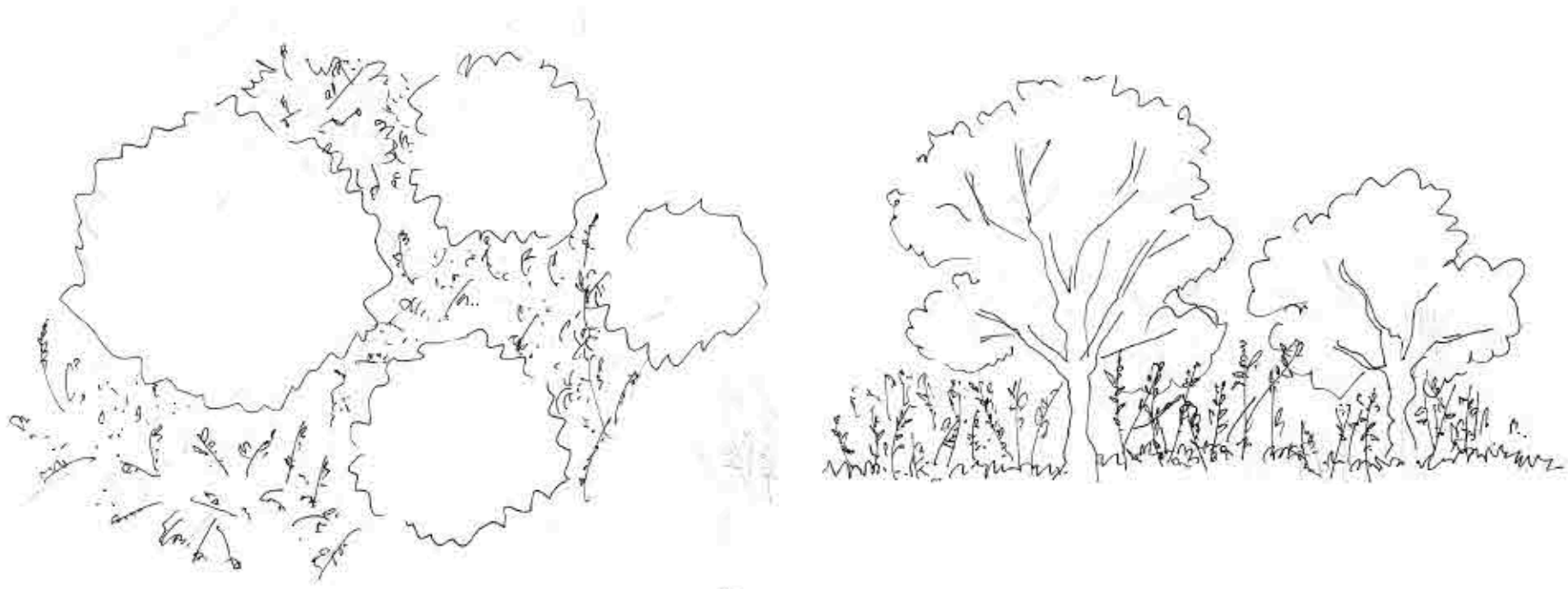
estrat herbaci, muscinal i líquenic: llistó, albellatge, molses, líquens
estrat arbusti: romaní, llentiscle, farigola, gatosa, estepa, ginesta, bruc

any 14-40, Alzinar.

Bosc dens presidit per l'alzina que pot anar acompanyada d'arbres caducifolis i pins, a més a més d'un seguit d'arbustos i lianes perennifolis.

estrat herbaci i muscinal: llistó, càrex, molsa
estrat arbusti: esparraguera, roja, garric, gatosa, argelaga, aladern, llentiscle, lligabosc, bruc, matabou, ginestó, aritjol
estrat arbori: alzina, carrasca, pi blanc

"La màxima diversitat s'adquireix en les fases intermèdies, quan coincideixen en l'espai contrades amb vegetació final i contrades amb tots els estadis de la successió."

Folch i Guillén, Ramon, La vegetació dels països catalans, Editorial Ketres, Barcelona, 1981, p.24